

Arrest

nr. 62 745 van 1 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. LYDAKIS en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 juni 2010 opnieuw het Rijk binnen en diende op 28 juni 2010 een tweede asielaanvraag in. Op 20 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Narsingdi. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 31 maart 1992. U verklaarde toen naar België te zijn gevlucht omwille van problemen die volgden nadat u zich als actief lid van de “Sorbahara Party” had overgegeven aan de overheid. Op 23 november 1995 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op basis van verschillende tegenstrijdige verklaringen werd uw asielrelaas als ongeloofwaardig beoordeeld. U diende beroep in tegen die beslissing, maar u werd opnieuw het statuut van vluchteling niet toegekend. U zou in 1996 via het Rode Kruis België vrijwillig

hebben verlaten om naar Bangladesh terug te keren. Echter zou u, bij een tussenstop met het vliegtuig, in Pakistan zijn uitgestapt. U verbleef dan verschillende jaren illegaal in Pakistan, waarna u naar India reisde waar u eveneens verschillende jaren leefde, zich voordoende als hindoe. Omdat u uiteindelijk niet op uw gemak voelde als moslim in India, regelde uw vrouw vanuit Bangladesh een nieuwe vlucht naar Europa. U keerde voor één dag en nacht vanuit India terug naar Bangladesh van waaruit u met een vals paspoort naar Groot-Brittannië reisde. Van daaruit reisde u illegaal via Frankrijk naar België waar u op 28 juni 2010 een nieuwe asielaanvraag indiende. U vreesde bij een definitieve terugkeer naar Bangladesh nog steeds represailles van de leden van de "Sorbahara Party", evenals problemen met de Bengaalse overheid die u zou verdenken van nog steeds banden te hebben met die partij. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een valse paspoort neer, evenals verschillende kranten- en internetartikelen en een attest van de voorzitter van de "district council" van Narsingdi.

B. Motivering

Ten eerste verwijst het CGVS naar haar beslissing die is genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Daarin werd uw asielrelaas als ongeloofwaardig beoordeeld, ondermeer gebaseerd op verschillende tegenstrijdige verklaringen. U hebt in het kader van uw tweede asielaanvraag nergens ten aanzien van de asielinstanties getracht om deze bevindingen van het CGVS te ontcrachten, noch hebt u getracht om de tegenstrijdige verklaringen uit te klaren om zodoende uw relaas toch te staven (zie gehoorverslag CGVS 5 januari 2011). U legde weliswaar enkele documenten neer, maar die kunnen niet overtuigen. Zo legde u verschillende artikelen neer over de verhoudingen tussen de "Sorbahara Party", waarvan u lid zou zijn geweest, en de Bengaalse overheid. Maar deze artikelen vermelden nergens uw naam (zie gehoorverslag CGVS 5 januari 2011 p.7) en kunnen aldus niet staven dat u bij die partij was betrokken. Zo legde u ook een attest van de voorzitter van de "district council" van Narsingdi neer, dat verwijst naar uw overgave in 1990. Vooreerst ging de overgave twintig jaar vooraf aan het opstellen van dit document, zodat de waarde al bedenkelijk is. Bovendien stemt de inhoud niet overeen met uw voorgaande verklaringen. Het attest geeft aan dat u zich in **september 1990** zou hebben overgegeven aan de Bengaalse overheid (zie attest, groene map in het administratieve dossier). Bij uw eerste vraag, tamelijk recent na de beweerde feiten, had u nochtans tot tweemaal toe aangegeven zich te hebben overgegeven ongeveer in **april 1989** (zie gehoorverslag CGVS 4 februari 1994 p.5 en 23 oktober 1995 p.3). Daarnaast blijkt dat u Bangladesh in 1992 verliet met uw eigen paspoort (zie gehoorverslag CGVS 5 januari 2011 p.9) en dat u zich in 1996 akkoord verklaarde om naar Bangladesh terug te keren, en daarvoor de nodige documenten verzamelde op de Bengaalse ambassade (zie gehoorverslag CGVS 5 januari 2011 p.10). Deze vaststellingen ondermijnen danig uw beweerde vrees bij terugkeer naar Bangladesh, zowel ten aanzien van de leden van de "Sorbahara Party" als de Bengaalse overheid. Bovendien blijkt dat u in 2010 zelf naar Bangladesh terugkeerde vanuit India om van daaruit naar Europa te reizen (zie gehoorverslag CGVS 5 januari 2011 p.4).

Ten tweede stelt het CGVS nu vast dat u verklaarde tussen 1996 en 2010 in Pakistan en India te hebben verbleven, maar u kon geen enkel document of ander begin van bewijs voorleggen ter staving daarvan (zie gehoorverslag CGVS 5 januari 2011 p.3 en 4). U gaf ook geen concrete problemen aan die u in Pakistan en/of India hebt gekend en waarvoor u die plaatsen diende te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 5 januari 2011 p.8). Het is daarbij ook op te merken dat uw verklaring bij een tussenstop in Pakistan, op weg van België naar Bangladesh, zomaar te zijn binnengeraakt via de grensposten op de luchthaven omdat niemand op u lette, weinig aannemelijk. Wat er ook van zij, het CGVS acht dat er geen aannemelijke en belangrijke nieuwe elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag zijn voorgelegd die het CGVS zouden doen besluiten dat er een andere beslissing moet worden genomen dan in uw eerste asielaanvraag.

Ten derde verwijst het CGVS nog naar het door u voorgelegde valse paspoort. Dit paspoort bevat uw foto, maar geen andere van uw gegevens. Dit paspoort geeft ook niet aan hoe u vanuit Groot-Brittannië naar België zou zijn gereisd. Aldus voegt dit paspoort niets toe aan uw asielaanvraag die het CGVS tot een andere beslissing zou doen besluiten.

Gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas én uw gebrek aan enig bewijs van uw verblijfplaatsen sinds u België verliet in 1996 (met daarbij horende uiteraard ook eventuele verblijfsstatuten in andere verblijfsplaatsen), dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Evenmin maakte u aannemelijk een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers staft u uw vrees bij terugkeer naar Bangladesh op uw beweerde activiteiten voor de "Sorbahara Party" en uw uitstappen uit die partij, hetgeen

ongeloofwaardig wordt bevonden. Andere redenen of problemen die een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zouden staven, gaf u niet op.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeker volhardt in de asielmotieven aangebracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij stelt nog steeds vervolging te vrezen door zowel de Bengalese overheid als aanhangers van de Sorbahara Party en geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming. Als nieuwe elementen legde verzoeker een vals paspoort, kranten- en internetartikelen en een attest van de voorzitter van de 'district council' van Narsingdi voor.

3.2. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvraag te herbeoordelen in onderhavig beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten diende te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2.1. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd zijn asielrelaas reeds bedrieglijk bevonden nu zijn verklaringen intern strijdig waren en bij een gebrek aan dienstig bewijs. Een ongelofwaardig asielrelaas kan bezwaarlijk worden hersteld op basis van de neergelegde documenten te meer nu het attest van de 'district council' ter staving van zijn overgave als actief lid van de Sorbahara Party aan de Bengalese overheid, indruist tegen verzoekers eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers in het kader van zijn eerste asielaanvraag meermaals dat hij zich in april 1989 overgaf, terwijl het stuk zijn overgave situeert in september 1990. De waarachtigheid en bewijswaarde van het stuk klemt te meer nu het in 2010 werd opgesteld, twintig jaar na de overgave. De, overigens onvertaalde, kranten- en internetartikelen, maken geen vermelding van verzoeker (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en zijn hoe dan ook geen officieel documenten en kunnen geenszins de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming herstellen.

3.2.2. Wat het Bengalese paspoort betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoont dat het stuk en de identiteitsgegevens vals zijn, noch hoe hij een vals paspoort met visum voor het Verenigd Koninkrijk kon verkrijgen of hoe hij zonder problemen naar en binnen Europa kon reizen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker een vals paspoort zou aanvragen in 2010 wanneer hij in 1996 de nodige reisdocumenten ontving van de Bengalese ambassade om naar Bangladesh terug te keren en hij in 2010 via Bangladesh naar België reisde.

3.2.3. Verzoeker betwist, noch weerlegt de vaststellingen betreffende de neergelegde documenten zodat deze staande blijven. Derhalve kunnen deze stukken bezwaarlijk de geloofwaardigheid van verzoekers

asielmotieven herstellen, noch een gefundeerde nood aan internationale bescherming aantonen, te meer nu zijn overgave aan de Bengalese autoriteiten dateert van twintig jaar geleden en verzoeker zijn - voor zover geloofwaardige - toenmalige vrees niet actualiseert in het licht van de politieke evolutie in Bangladesh.

3.3. Tot slot verklaart verzoeker tussen 1996 en 2010 illegaal in Pakistan en India te hebben verbleven, maar legt dienaangaande geen enkel begin van bewijs van zijn verblijfplaatsen en -statuten voor. De ter terechtzitting neergelegde attesten zijn persoonlijke getuigenissen waaraan bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden aangehecht. Immers het Indiase document draagt geen enkel nuttig kenmerk waaruit kan blijken dat het een officieel stuk zou zijn. Daargelaten de brief uit Pakistan niet vertaald is, bevestigt verzoeker ter terechtzitting dat het uitgaat van een individuele winkelier.

3.4. Verzoekers loutere verwijt dat de neergelegde documenten niet onderzocht werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu blijkt dat alle stukken grondig werden onderzocht en besproken. Volledigheidshalve wijst de Raad er dienaangaande op dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling en het niet de taak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent *“in ondergeschikte orde”* in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) gezien hij in geval van terugkeer naar Bangladesh *“een onmenselijke en ontorende behandeling riskeert”*.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in de negatieve aandacht staat van zijn autoriteiten en aldus evenmin een gefundeerde vrees voor onmenselijke en ontorende behandeling.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker beperkt zich voorts tot algemene en theoretische beschouwingen over vluchtelingenrecht, de motiveringsplicht en de bewijslast die evenmin vermogen de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK